

„Meg kell ennek a pesszimista világnak üzenni, hogy az élet nem ér véget, örök távlatokra kell készülni! Az isteni rész előbb-utóbb úgyis felkiált az emberben” – mondta Egerszalókon *Kerényi Lajos* atya, a lelkigyakorlat motorja. Július 17. és 21. között mintegy ezer határon inneni és túli fiatal (és lélekben fiatal) arra vállalkozott, hogy az emberi létet legmélyebben érintő kérdésekről elmélkedjék. Hatalmas, szakadó eső után érkezem

témák akár rémisztőnek is tűnhetnének, főleg így, nyár közepén. A több száz résztvevő arra vállalkozott, hogy strandolás, nyaralás helyett egy olyan lelkigyakorlatra utazzék el, ahol négy napig élet és halál kérdéseiről, ítéletről, feltámadásról kell gondolkodnia. „Eljött az óra, amikor a halottak meghallják az Emberfia szavát, és feltámadnak” – szolt János evangéliumából a lelkigyakorlat mottója. A jövőt, a végtelent fürkészni

Derű és szeretet

meg Egerszalókra, a plébániaudvarra. Az órákig tartó esőnek csak a mindenhol száradó ruhákban van nyoma, az arcokon nincs. Mindenhol sátrak, ebéidő lévén csajkákkal, poharakkal bókászó, vagy éppen a földön ülő, gondtalanul falatozó fiatalok. Pedig a

nem kis feladat, nem kis elszánódás szükséges hozzá, de – amint *Simone Weil* gondolataival Lajos atya megfogalmazza – ki kell üresedni, el kell hagyni mindazt, ami e világban kedves. Ehhez a keretet az előadások (*Polcz Elaine* pszichológus, a Hospice Egyesület vezetője, *Csóky András* idegsebész, *Solt Pál*, a Legfelsőbb Bíróság volt elnöke, és természetesen Lajos atya), kiscsoportos beszélgetések, keresztút, egri zarándoklat és szentmise biztosították, és mindenekelőtt ez együttlét, az együtt megélt derű, öröm és szeretet.

Egy lelkigyakorlatba beleszőpvenve csak annyi ízeltőt kap a látogató, mint a szőlőművelés és a borászkodás folyamatából a borospincében a kóstoló. Illatok, zamatok, színeket. A növekedés öröme és kudarca, a verejtékes munka kimarad. Hazafelé vezetve azon gondolkodom, mit írhatnék le mindebből, ha csak két szó férne az újságba. Azt hiszem ennyit: *derű és szeretet*.

Kép és szöveg: Bugnyár Zoltán